

ทักษะการป้องกันตนเองทางเพศ
สำหรับผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญา

ชัช ยูงสันเทียะ พย.ม.*

นิลชร เย็นยาชั้น พย.ม.*

จิรภัทร เปลื้องนุช พย.ม.*

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ พัฒนาโปรแกรมทักษะ การป้องกันตนเองทางเพศ สำหรับผู้ปกครองด้านพัฒนาการ และสติปัญญา อายุ 12-15 ปี

วัตถุประสงค์และวิธีการ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญา ระดับปานกลางที่มารับ บริการในกลุ่มงานการศึกษาพิเศษของสถาบันราชานุกูล ในช่วงเวลาวันที่ 15 กรกฎาคม-31 กรกฎาคม พ.ศ. 2557 ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญา ระดับปานกลาง อายุ 12-15 ปี เครื่องมือทดลองคือโปรแกรมสอนเพศศึกษาทักษะการป้องกันตนเองทางเพศสำหรับผู้ปกครองด้าน พัฒนาการและสติปัญญาอายุ 12-15 ปี รวบรวมข้อมูล ด้วย แบบประเมินทักษะการป้องกันตนเองท างเพศ วิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติ พรรณนาและเปรียบเทียบก่อน-หลัง

ผล ทักษะการป้องกันตนเองทางเพศของผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญาหลังการเข้าร่วม โปรแกรมสูงกว่า

สรุป ทักษะการป้องกันตนเองทางเพศ สำหรับผู้ปกครองด้านพัฒนาการและเป็นสิ่งจำเป็นแม้จะ เป็นเรื่องยาก แต่ เมื่อมีกระบวนการสอนที่ดีสามารถทำให้ผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญาสามารถ เรียนรู้ได้

คำสำคัญ สอนเพศศึกษา ทักษะการป้องกันตนเองทางเพศ ผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญา

* สถาบันราชานุกูล

**The sexual self-defense skills program for children with intellectual disabilities
aged 12-15 years.**

Chad yoongsantia.M.N.S*

Nillachorn Yenyazun M.N.S*

Jirapat Plueangnuch M.N.S*

Abstract

Objective :To develop the sexual self-defense skills program for children with intellectual disabilities aged 12-15 years.

Material and methods : The sample consisted of children with moderate intellectual disabilities who attended at the special educational section in Rajanukul Institute on 15 July - 31 July 2014 and they were diagnosed with moderate intellectual disabilities , both female and male aged 12-15 years old .Instrument was sex education programs with sexual self defense skills for children with intellectual disabilities aged 12-15 years, and tools used to gather data was assessment of sexual self-defense skills. Data were analyzed by using the descriptive statistic and comparing before and after the program.

Results : The result of this study founded that self-defense skills of children with intellectual disabilities after attended the program was higher than before.

Conclusion : Sexual self-defense skills for children with intellectual disabilities are necessary to teach to them . They can understand and learn these skills easily if we have the good processes of teaching.

Key words: teaching of sex education, sexual self-defense skills, children with intellectual disabilities aged 12-15 years.

บทนำ

ปัญหาเรื่องเพศนับว่าเป็นปัญหารุนแรงและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น มีการถูกทำร้าย 1 คนในทุกๆ 15 นาที หรือเกือบ 4 คนในทุกชั่วโมง โดยร้อยละ 60 เป็นเด็ก และเกือบ 9 ใน 10 ของเด็กที่ถูกกระทำรุนแรงเป็นเด็กหญิง ส่วนใหญ่อายุ 10-15 ปี คิดเป็นร้อยละ 46 รองลงมาคืออายุ 15-18 ปี ร้อยละ 40 และพบอายุต่ำกว่า 5 ขวบ ร้อยละ 5 หรือราว 1,000 คน ลักษณะความรุนแรงที่เกิดขึ้น อันดับ 1 คือ ถูกล่วงละเมิดทางเพศ ร้อยละ 72 บางรายเกิดปัญหาตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ด้วย รองลงมาเป็นการทำร้ายร่างกาย ร้อยละ 21 ผู้กระทำการล่วงละเมิดส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่เด็กรู้จัก ใจกว้างใจ และมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด เช่น เพื่อน แฟน เป็นต้น¹ ผู้หญิงพิการถูกล่วงละเมิดทางเพศมากกว่าผู้หญิงที่ไม่พิการ ซึ่งการศึกษาของ Strickler HL ได้ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรุนแรงในครอบครัวและปัญหาอ่อน พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและบุคคลปัญหาอ่อนซึ่งทำให้ผู้ที่มีความพิการทางสมองมีความเสี่ยงต่อการเกิดความรุนแรงในครอบครัว² จากการศึกษาของวัลย์ลิกา สังข์ทองและคณะได้ทำการศึกษาสาเหตุและปัญหาการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของบุคคลปัญหาอ่อนที่มารับบริการ ที่โรงพยาบาลราชานุกูล พบว่าผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญา ระดับรุนแรงตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์กับสมาชิกในครอบครัวเดียวกัน ร้อยละ 6 ตั้งครรภ์โดยไม่ทราบว่าใครเป็นบิดาของลูก ร้อยละ 94 ผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญา ระดับรุนแรง ตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ อายุน้อยกว่า 20 ปี ร้อยละ 37³ การศึกษาของ Levy H, Packman W พบว่าผู้ที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศอย่างน้อย ร้อยละ 10 ของกลุ่มมีภาวะปัญหาอ่อน⁴ ส่วนมากเรื่องที่เกิดขึ้นกับผู้พิการไม่เคยเข้าถึงกระบวนการทางศาลเลย เนื่องจากทัศนคติเชิงลบของสังคมต่อผู้หญิงพิการเองมองว่าความพิการเป็นเรื่องต่ำต้อย เลวร้าย ไม่มีดี เป็นสิ่งที่เสียหายไปแล้ว ทำให้การล่วงละเมิดต่อผู้หญิงพิการเป็นเรื่องที่ยอมความกันได้ ไม่เสียหายร้ายแรง หรือถูกบังคับให้ยอมความ ตำรวจไม่รับแจ้งความ หรือญาติพี่น้องเพิกเฉยและต้องอยู่ในภาวะจำยอม เนื่องจากไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้⁵ ในด้านเป็นผู้กระทำ Langevin R และ Curnoe S ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่าง 2,286 ราย ที่เป็นเพศชายและกระทำผิดในเรื่องเพศ พบว่า 241 ราย มีภาวะ บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญา และมีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เนื่องจากมีข้อจำกัดในเรื่องการเรียนรู้ เข้าใจถึง สภาพทางเพศของตนเอง “ไม่พบ ว่ามีโปรแกรมการสอนเรื่องเพศกับเด็กพิเศษในประเทศไทยผู้วิจัยจึงประชุมกลุ่มผู้ปกครองของผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญา ถึงความต้องการการสอนเรื่องเพศสำหรับผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญา สรุปความต้องการ ได้แก่ การแสดงออกเรื่องเพศที่ไม่เหมาะสม ไม่สามารถดูแลตนเองในการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ไม่รู้จักพื้นที่ส่วนตัวและการแต่งกายที่ไม่เหมาะสม ผู้วิจัยจึงได้พัฒนาโปรแกรมเพื่อฝึกให้ผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญามีทักษะการป้องกัน

ตนเองทางเพศให้สามารถป้องกันตนเอง วัตถุประสงค์ของวิจัย เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมสอนทักษะการป้องกันตนเองทางเพศ สำหรับผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญา อายุ 12-15 ปี

วัสดุและวิธีการ

การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง กลุ่มเดียววัดสองครั้ง ก่อนและหลังการใช้โปรแกรม กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญาระดับปานกลางเข้ารับบริการในโปรแกรมการศึกษาพิเศษ ของสถาบันราชานุกูล ระหว่างวันที่ 15 กรกฎาคม - 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2557 เลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 10 คน อายุ 12-15 ปี สามารถพูดคุย หรือฟังคำสั่งได้รู้เรื่องและสามารถเข้าร่วมในโปรแกรมได้ครบทุกครั้ง ในกรณีขาดหรือลาผู้วิจัยได้ทำการสอนชดเชยเพิ่มเติมซึ่งดำเนินการภายในระยะเวลาของการทำวิจัย โดยขอความสมัครใจจากผู้ปกครองและผู้ปกครอง ทั้งนี้ โครงร่างวิจัยผ่านคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคนของสถาบันราชานุกูลเมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม 2557

เครื่องมือที่ใช้ ประกอบด้วย เครื่องมือในการเก็บรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญา และแบบประเมินความสามารถทักษะการป้องกันตนเองทางเพศ เครื่องมือในการทดลอง ได้แก่ โปรแกรมทักษะการป้องกันตนเองทางเพศเป็น โปรแกรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น การทดลองใช้เวลาดำเนินการทั้งหมด 10 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ในเวลา 12.00 -13.00 น. ทุกวันทำการ โดยสอนเป็นกลุ่มจำนวน 1 กลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้ ครั้งที่ 1- 3 สอนเรื่องพื้นที่ส่วนตัว โดยนางสาวจิรภัทร เปลื้องนุช ครั้งที่ 4 - 5 สอนเรื่องการแต่งกายที่เรียบร้อย ไม่ล่อแหลม โดยนางสาวนิลชร เย็นยาชัน ครั้งที่ 6 - 9 สอนเรื่อง การสื่อสารในการปฏิเสธคนแปลกหน้า โดยนางสาวชัช ชุณส์นทียะ

หมายเหตุ ขั้นตอนการสอนในเรื่องสื่อสารในการปฏิเสธคนแปลกหน้า ซึ่งจำเป็นต้องให้ผู้ปกครองอยู่ในห้องตามลำพังกับคนแปลกหน้า จึงใช้วิธีการถ่ายวิดีโอเพื่อนำมาพิจารณาการให้คะแนน เพื่อป้องกันความเสี่ยง ผู้วิจัยจัด คนแปลกหน้าหรือ ผู้ล่อลวงเป็นเพศเดียวกับผู้ปกครองฯ และผู้วิจัยต้องสังเกตเหตุการณ์ในห้องวงจรปิดตลอดเวลาที่ดำเนินการทดลอง ระยะห่างจากห้องที่ทดลองไม่เกิน 5 เมตร หากพบว่ามีเหตุการณ์ที่อาจจะเกิดความเสี่ยงต้องเข้าไปช่วยเหลือผู้ปกครองฯทันที การให้คะแนน ใช้วิธีการบันทึกคะแนน จากการชมวิดีโอที่บันทึกไว้ในขณะทำการทดลอง ให้คะแนนตามแบบฟอร์มที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นซึ่งโดยผู้ให้คะแนนเป็นบุคคลอื่นที่ไม่ได้ร่วมในงานวิจัยจำนวน 3 คน นำคะแนนที่บันทึกของทุกคนมาคิดคะแนน โดยต้องได้คะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่า 6.4 คะแนน จึงจะถือว่าผ่านเกณฑ์ (80%ของคะแนนเต็ม)

วิธีการให้คะแนนมีดังนี้ ก่อนเริ่มการสอนครั้งที่ 1 และหลังจากจบการสอนครั้งที่ 10 ผู้วิจัยทั้ง 3 คน ร่วมกันประเมินผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญา โดยใช้แบบประเมินความสามารถทักษะการป้องกันตนเองทางเพศซึ่งเป็นแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีข้อคำถามทั้งหมด 14 ข้อ แบ่งเป็นเรื่องพื้นที่ส่วนตัว 8 ข้อ การแต่งกายเรียบร้อย ไม่ล่อแหลม 2 ข้อ และการสื่อสารในการปฏิเสธคนแปลกหน้า 4 ข้อ ในขณะที่ดำเนินการวิจัยทุกครั้ง มีการสังเกตและบันทึกผลการปฏิบัติรวมทั้งปัญหาและอุปสรรคต่างๆ โดยคณะผู้วิจัยสลับเปลี่ยนกันสังเกตและบันทึกพร้อมทั้งถ่ายภาพไว้เป็นหลักฐาน

เรื่องพื้นที่ส่วนตัว ผู้วิจัยใช้คำถามว่า “อวัยวะส่วนใดที่ไม่ให้ใครจับต้อง” ให้เด็กตอบหรือชี้อวัยวะของตนเอง ถ้าตอบหรือชี้อวัยวะร่างกายใน 8 ส่วน ได้แก่ ปาก, ซอกคอ, หน้าอก, ท้อง, สะโพก, ก้น, อวัยวะเพศ, หน้าขา ได้ถูก ให้ส่วนละ 1 คะแนน ถ้าเด็กตอบ/ชี้ ผิดให้ = 0 คะแนน (คะแนนเต็ม 8 คะแนน)

การแต่งกายเรียบร้อย ไม่ล่อแหลม ประเมิน 2 ครั้ง ครั้งที่ 1 ผู้วิจัยนำภาพการแต่งกายเรียบร้อยและการแต่งกายล่อแหลม ผสมกันอย่างละ 5 ภาพ เป็นรูปภาพทั้งหมด 10 ภาพ และให้ผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญาเลือกเฉพาะภาพแต่งกายล่อแหลม ครั้งที่ 2 ผู้วิจัยนำภาพทั้ง 2 ประเภทผสมกันอย่างละ 5 ภาพ ซึ่งไม่ซ้ำกับรูปภาพในการทดสอบครั้งที่ 1 ให้ผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญาเลือกเฉพาะภาพภาพแต่งกายเรียบร้อย การทดสอบแต่ละครั้ง ให้คะแนน 2 คะแนนในการเลือกภาพถูกทั้ง 5 ภาพ ถ้าผิดให้ = 0 คะแนน (คะแนนเต็ม 4 คะแนน)

การสื่อสารในการปฏิเสธคนแปลกหน้า จัดสถานการณ์จำลอง 4 สถานการณ์ โดยผู้วิจัยให้คนแปลกหน้ามาให้นม ชวนไปเที่ยว ชวนไปหาพ่อแม่ หรือดึงมือให้ไปด้วย ผู้บกพร่องฯ จะพูดหรือแสดงท่าทางอย่างไร ถ้ามีพฤติกรรมตามที่กำหนด โดยพูดปฏิเสธ “ไม่ไป ไม่เอา” ได้ถูกต้องจะได้ข้อละ 2 คะแนน , ถ้าเด็กไม่แสดงพฤติกรรมดังกล่าว ได้ 0 คะแนน (คะแนนเต็ม 8 คะแนน) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา และเปรียบเทียบก่อนหลัง

ผล

ผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญาจำนวน 10 คนเป็นชาย ร้อยละ 50 อายุเฉลี่ย 13.4(S.D= 1.3) ร้อยละ 60 อยู่ในกลุ่มของภาวะบกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญา (Intellectual Disability) ที่เหลือเป็น Down's syndrome และAutistic disorder คะแนนเฉลี่ยก่อนเข้าโปรแกรมเท่ากับ 7.9(SD = 5.4) ลักษณะทั่วไปก่อนเข้าโปรแกรมไม่แตกต่างกัน หลังผ่านโปรแกรมกลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นเท่ากับ 14.6(SD=4.8), p value < .01

ตารางที่ 1 ความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนและหลังการเข้าโปรแกรมสอนเพศศึกษาด้านทักษะการป้องกันตนเองทางเพศแต่ละด้าน (n =10)

ตัวแปร	ก่อน คะแนนเฉลี่ย(SD)	คะแนนเฉลี่ย หลัง (SD)	คะแนน เฉลี่ยที่ เพิ่มขึ้น (SD)	P-value ^a
1. พื้นที่ส่วนตัว	1.6 (0.8)	3.2(0.6)	1.6(1.0)	.01**
2.การแต่งกายที่เรียบร้อย ไม่ ล่อแหลม	1.6(1.3)	2.2(1.5)	0.6(1.2)	.08
3. การรู้จักสื่อสารในการ ปฏิเสธ	2.5(1.4)	3.6 (1.0)	1.1(1.2)	.05*
4.ภาพรวม	1.8(0.9)	2.6(0.7)	0.8(0.9)	.05*

a Wilcoxon matched pairs signed ranks test

(ตารางที่1) เมื่อทดสอบความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยของทักษะการป้องกันตนเองของผู้ปกครองด้านพัฒนาการ และสติปัญญา ก่อนและหลังเข้าโปรแกรมในแต่ละด้าน พบว่า ด้านพื้นที่ส่วนตัวมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันสูงกว่าทุกด้าน (x = 1.6, S.D. = 1.0) รองลงมาด้านการรู้จักสื่อสารในการปฏิเสธมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกัน (x = 1.1, S.D. = 1.2) ส่วนด้านการแต่งกายที่เรียบร้อยไม่ล่อแหลมมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกัน (x = 0.6, S.D. = 1.2) ตามลำดับ จากตาราง 1 พบว่า หลังเข้าโปรแกรมสอนเพศศึกษาด้านทักษะการป้องกันตนเองของผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญา กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นทุกด้าน และเมื่อทดสอบความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยของทักษะการป้องกันตนเองของผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญา ก่อนและหลังเข้าโปรแกรมในแต่ละด้าน พบว่าด้านการรู้จักสื่อสารในการปฏิเสธมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นกันสูงกว่าทุกด้าน รองลงมาคือด้านพื้นที่ส่วนตัวและคะแนนภาพรวมทักษะการป้องกันตนเองทางเพศหลังเข้าโปรแกรมสูงขึ้น

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นจำแนกตามลักษณะประชากรกลุ่มย่อย

ตัวแปร	ก่อน คะแนนเฉลี่ย (SD)	คะแนนเฉลี่ย หลัง (SD)	คะแนน เฉลี่ยที่ เพิ่มขึ้น (SD)	p value
เพศ				.09 ^a
ชาย	9.8(6.3)	15.0(6.8)	5.2(4.1)	
หญิง	6.0(4.1)	14.2(2.3)	8.2(3.3)	
อายุ(กลุ่ม)				.34 ^a
12-12ปี11เดือน	10.3(7.2)	13.3(9.0)	5.8(4.5)	
≤ 13 ปี	9.0(7.1)	17.5(2.1)	7.6(3.2)	
โรค				.67 ^a
Down's/ Autistic	7.5(5.2)	15.2(3.0)	7.7(3.9)	
Intellectual			6.0(4.0)	
Disabilities	8.2(5.9)	14.2(6.0)		

a Man Whitney U test

จากตารางที่ 2 เมื่อเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นจำแนกตามลักษณะประชากรกลุ่มย่อยได้แก่ เพศ กลุ่มอายุ หรือ โรคพบว่าไม่มีความแตกต่างในค่าคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้น

วิจารณ์

โปรแกรมทักษะป้องกันตนเองทางเพศ สำหรับผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญา อายุ 12-15 ปีช่วยให้กลุ่มตัวอย่างพัฒนาทักษะได้ โดยเพิ่มคะแนนเฉลี่ยทักษะทั้ง 3 ด้าน ได้แก่การรู้จักพื้นที่ส่วนตัว มีความสามารถในการแต่งกายที่เรียบร้อย ไม่ล่อแหลม และการสื่อสารเมื่อต้องการปฏิเสธ (ตารางที่ 1) และโปรแกรมให้ผลไม่แตกต่างกันไม่ว่าเป็นเพศหญิงหรือชาย หรือ วัยใดในช่วง 12-15 ปี หรือกลุ่มโรค Intellectual Disabilities, Down's syndrome, Autistic disorder ก็ตาม (ตารางที่2)

ในด้านพื้นที่ส่วนตัว มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันมากสูงกว่าทุกด้าน เนื่องจากผู้ปกครองส่วนมากมักสอนเรื่องอวัยวะต่างๆของร่างกาย แต่มักละเลยเรื่องพื้นที่ส่วนตัว อาจเพราะผู้ปกครองไม่มีเวลาสอน ต้องใช้เวลาไปกับการหารายได้เลี้ยงชีพหรือไม่เห็นความสำคัญ หรือไม่รู้จักสอนเรื่องเพศอย่างไรและคิดว่าเป็นเรื่องน่าอาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุริย์พร กฤษเจริญ และคณะได้ทำศึกษาเรื่องการสอนเพศของพ่อแม่ ความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูกพบว่า พ่อแม่ซึ่งเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการอบรมเลี้ยงดูลูกแต่ไม่ได้ไม่ได้สอนเรื่องเพศให้กับลูก เพราะเชื่อว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องที่ไม่ควรเปิดเผย ไม่รู้จะสอนอย่างไร และที่

สำคัญคือกลัวเป็นการชี้โพรงให้กระรอก แม้มีความคิดว่าควรสอนลูกสาวเรื่องการมีประจำเดือนเท่านั้น และสอนหลังจากมีลูกมีประจำเดือนครั้งแรก แม่รู้สึกไม่สะดวกใจในการสอนเรื่องเพศให้กับลูก ทำให้ลูกต้องเรียนรู้เรื่องเพศจากเพื่อนๆและพี่สาว⁷ โดยในการศึกษานี้ผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญาได้รับการสอนเรื่องพื้นที่ส่วนตัวโดยการใช้อุปกรณ์อวัยวะพื้นที่ส่วนตัวอย่างชัดเจน ทำให้ผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญากล้าแสดงออก และสามารถใช้อุปกรณ์แล้วเชื่อมโยงต่อมายังพื้นที่ส่วนตัวของผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญา สังเกตพบว่าผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญาแสดงท่าทางเงินอาย จึงเปลี่ยนเป็นการติดสติ๊กเกอร์บริเวณพื้นที่ส่วนตัวที่แผ่นไม้จำลองรูปร่างคนแทน ทำให้มีความสุขสานเป็น การสร้างประสบการณ์ให้ผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญา สร้างเสริมความคิด และทำให้จำได้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนางเกศยุพี วัฒนธนากรและคณะ ได้ศึกษาผลของเกมส์ที่ใช้มือในการ แข่งขันต่อความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญา ระดับ รุนแรง(Severe) พบว่าผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญา มีพัฒนาการดีขึ้นในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก เนื่องจากเกิดความสุขสานเพลิดเพลินแล้วและพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ชี้ อวัยวะพื้นที่ส่วนตัวของผู้วิจัยให้ผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญาดู เพื่อให้ผู้บกพร่องด้านพัฒนาการ และสติปัญญา รู้สึกเป็นเรื่องธรรมชาติและให้ผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญาเลียนแบบชี้พื้นที่ ส่วนตัวตาม ผู้วิจัย ทำให้ผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญาไม่เงินอาย ส่งผลให้ผู้บกพร่องด้าน พัฒนาการและสติปัญญา มีความรู้ ความเข้าใจ ทำให้ คะแนนความสามารถในการรู้จักพื้นที่ส่วนตัวเพิ่มขึ้น

ในด้านการรู้จักสื่อสารในการปฏิเสธ/การปฏิเสธคนแปลกหน้า มีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นเช่นกัน เนื่องจากผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญาอาจไม่ได้รับการสอนเรื่องนี้ เมื่อได้รับการสอนทั้งจาก ภาพเคลื่อนไหวที่แสดงให้ผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญาเห็นการปฏิบัติตัวที่ไม่ถูกและถูกต้อง และสอนจากจำลองสถานการณ์จริง มีการฝึกปฏิบัติกับผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญาทุกคน ทำให้ ผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญา มีความเข้าใจอย่างเป็นรูปธรรม และหากได้รับการฝึก อย่างต่อเนื่อง ผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและสติปัญญาสามารถจำ และนำไปใช้แก้ไขปัญหาได้จริง สอดคล้องกับแนว นพวรรณ ศรีวงศ์พานิชและคณะพบว่า ผู้บกพร่องด้านพัฒนาและสติปัญญา ระดับปานกลาง มี ความสามารถเทียบเท่ากับเด็กอายุ 4 – 7 ปี ซึ่งช่วงวัยนี้ จะมีขั้นการคิดแบบญาณหยั่งรู้นี้ก็ออกเองโดยไม่ใช้ เหตุผล (Intuitive Thought) เกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ รวมตัวดีขึ้น แต่ไม่ชัดเจนนัก สามารถ แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้โดยไม่คิดเตรียมล่วงหน้าไว้ก่อน รู้จักนำความรู้ในสิ่งหนึ่งไปอธิบายหรือแก้ปัญหา อื่นและสามารถนำเหตุผลต่างๆไป มาสรุปแก้ปัญหา โดยไม่วิเคราะห์อย่างถี่ถ้วนเสียก่อน การคิดหาเหตุผล ของเด็กวัยนี้ยังขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตนรับรู้ หรือสัมผัสจากภายนอก และหากผู้บกพร่องด้านพัฒนาการและ

สติปัญญา นี้สามารถจะดูแลตนเองได้เมื่อรับการฝึกสอนที่เหมาะสม อาจพอดูแลตนเองในชีวิตประจำวันได้ และทำงานง่าย ๆ ภายใต้การควบคุมดูแล⁹

ส่วนการแต่งกายที่เรียบร้อย ไม่ล่อแหลม ผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญาไม่เข้าใจคำว่า ล่อแหลมกับเรียบร้อย ควรเริ่มต้นสอนให้ผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญา รู้จักการแต่งกายให้สุภาพ เรียบร้อย จนคุ้นเคยก่อน จึงจะเริ่ม สอนภาพล่อแหลม นอกจากนี้ยังต้องสอนซ้ำ เพื่อให้เด็กจำได้ ซึ่ง สอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษของนักพร สุกสมุทรรและคณะ ที่ว่า เด็กกลุ่มนี้ต้อง สอนจากง่ายไปยาก สอนซ้ำๆ การสอนไม่เคร่งเครียด ต้องสม่ำเสมอ และต้องแยกย่อยในแต่ละเรื่องเพื่อให้เด็กเข้าใจได้ง่ายขึ้น¹⁰ ด้านรูปภาพประกอบการสอน บางภาพไม่ชัดเจน คือแต่งกายด้านบน ของลำตัวเรียบร้อย ส่วนด้านล่างใส่กระโปรง/กางเกงขาสั้น เนื่องจากผู้ปกครองด้านพัฒนาการและ สติปัญญาได้เห็นภาพการแต่งกายล่อแหลมบ่อยครั้งจากสื่อโทรทัศน์ เช่นจากละครที่ผู้ปกครองดูอยู่เป็นประจำ ทำให้ผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญาที่ชื่นชมและคิดว่าดาราดังแต่งกายถูกต้องแล้ว หรือ จาก ประสบการณ์เดิมของการเลี้ยงของพ่อแม่ ชอบแต่งตัวให้ลูกตั้งแต่ยังเล็ก เมื่อลูกโตขึ้น ก็ไม่ได้ชี้แนะเรื่องการ แต่งกายที่เหมาะสมกับลูก หรือบุคคลในครอบครัวที่มีการแต่งตัวล่อแหลมและผู้ปกครองด้านพัฒนาการและ สติปัญญาเห็นจนเคยชิน ทำให้ผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญา ไม่สามารถแยกภาพที่แต่งกาย เรียบร้อยหรือแต่งกายล่อแหลมได้ หรือภาพบางอย่างไม่ชัด เช่น ใส่เสื้อแขนยาวแต่กระโปรงสั้น หรือเสื้อ เรียบร้อยแต่กางเกงขาสั้น หรือ เสื้อที่ใส่เป็นเสื้อนักเรียนแต่ไม่ติดกระดุม ภาพถ่ายไม่เห็นทั้งร่างกาย เป็นต้น สอดคล้องแนวคิดของ ปภาดา ชิโนภาส ที่ได้ศึกษาสาเหตุของเด็กที่ชอบแต่งตัวไม่ถูกต้องมีด้วยกัน 3 ประการ คือ 1) พ่อแม่ ชอบแต่งตัวให้ลูกตั้งแต่ยังเล็ก เมื่อลูกโตขึ้นไม่ได้ชี้แนะเรื่องการแต่งกาย ที่เหมาะสม กับลูก 2) สถานศึกษา ไม่เข้มงวดกับกฎระเบียบ ทั้งเรื่องการแต่งกาย และกิริยาที่ไม่สำรวมของผู้ปกครอง ด้านพัฒนาการและสติปัญญา 3) อิทธิพลจากสื่อ ที่เน้นเรื่องความรักของหนุ่มสาว และเน้นเรือนร่างของ ผู้หญิง เป็นจุดขาย¹¹ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิพชญ์ นิลไพรัช ศึกษาพฤติกรรมกรรมการแต่งกายไม่เหมาะสม ของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร และศึกษาข้อเสนอเชิงนโยบายเกี่ยวกับพฤติกรรมแต่งกายที่ไม่ เหมาะสมของวัยรุ่น พบว่า พฤติกรรมการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่นหญิงตอนปลายในด้านครอบครัว อยู่ในระดับมากโดยความสัมพันธ์ภายในครอบครัวส่งผลมากกว่าด้านการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว และ พฤติกรรมแต่งกายไม่เหมาะสมของวัยรุ่นหญิงตอนปลายมีปัจจัยสนับสนุน จากด้านค่านิยมการแต่งกาย ส่งผลมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านอิทธิพลของวัฒนธรรม ด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ด้านอิทธิพลของ ชุมชนและสังคม ด้านอิทธิพลของสื่อ และด้านอิทธิพลของเพื่อน¹²

ข้อเสนอแนะ ในการนำผลวิจัยไปใช้ โปรแกรมฯมีเนื้อหาไม่ซับซ้อน สามารถใช้โดยผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล มีอุปกรณ์จำเป็นอะไรมีแค่ ส่วนที่ผู้วิจัยจะนำไปปรับปรุงคือภาพแสดงเนื้อหาการแต่งกาย ล้อแหลมกับเรียบร้อย ซึ่งการสอน อาจต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกเพิ่มขึ้น และการสอนต้องย่อยขึ้น ตอน คือ สอนทีละด้านได้แก่ สอนภาพการแต่งกายที่เรียบร้อยก่อน โดยสอน 1-2 ภาพ แล้วเพิ่มจำนวนเป็น 10 ภาพ จนผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญาจำได้ จากนั้นจึงสอนภาพการแต่งกายที่ล้อแหลม ซึ่งใช้วิธีการ สอนเช่นเดียวกับการสอนการแต่งกายที่เรียบร้อยและหลังจากนั้นจึงนำมาสอนร่วมกันทั้งการแต่งกายที่ เรียบร้อยและการแต่งกายที่ล้อแหลม

สรุป

ทักษะการป้องกันตนเองทางเพศ สำหรับผู้ปกครองด้านพัฒนาการและเป็นสิ่งจำเป็นแม้จะเป็น เรื่องยาก แต่ เมื่อมีกระบวนการสอนที่ดีสามารถทำให้ผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญาสามารถเรียนรู้ ได้

1. ณรงค์ สหเมธาพัฒน์ .Independent news network. เข้าถึงที่ได้ <http://www.innnews.co.th/shownews/show?newscode=521800.9>. [8 มีนาคม 2557].
2. Strickler HL. Interaction between family violence and mental retardation. 2001.Available from <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmedhealth/?term=Interaction+between+family+violence+and+mental+retardatio>[25 July 1014]
3. วัลย์ลิกา สังข์ทอง, วารุณี เมฆอริยะ.สาเหตุและปัญหาการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ของบุคคล ปัญญาอ่อนที่มา รับบริการ ณ โรงพยาบาลราชานุกูล . [วิทยานิพนธ์มหบัณฑิต]. กรุงเทพฯ: โรงพยาบาลราชานุกูล; 2541.
4. Levy H, Packman W. Sexual abuse prevention for individuals with mental retardation: considerations for genetic counselors. J Genet Couns. 2004 ;13:189-205. Available from <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/15604631>[16 พฤศจิกายน 2556]
5. เพ็ญจันทร์ ประดับมุข-เซอร์เรอร์.”เพศวิถี และอนามัยเจริญพันธุ์ของผู้หญิงพิการ” บทความ. เข้าถึงได้ที่ www.dpiap.org/resources/doc/Women_situation_Thai_10_11_16.doc. [16 พฤศจิกายน 2556]
6. Langevin R, Curnoe S. Are the mentally retarded and learning disordered overrepresented among sex offenders and paraphilics. Int J Offender Ther Comp Criminol. 2008 Aug;52:401-15. Epub2007 Aug 23.
7. สุรีย์พร กฤษเจริญ กัญจนี พลอินทร์ จิติพร อิงคถาวรวงศ์ และจรัญศรีทวิวัฒน์.การสอนเรื่อง

เพศของพ่อแม่

และความต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูก.สงขลานครินทร์เวชสาร การสอนเรื่องเพศของพ่อแม่ ความ

ต้องการการเรียนรู้เรื่องเพศของลูก. 2551;26:61-70.

8. เกศยุพี วัฒนะชนากร, เอกวิทย์ ปฏิสัมพันธ์ทางกาย, หลอด วงศ์สุรินทร์,วรรณภา เปรมปรีดา และจิรภัทร เปลื้องนุช .ศึกษาผลของเกมส์มหาสนุกต่อความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กของผู้ปกครองด้านพัฒนาการและสติปัญญาในระดับรุนแรงอายุ12ปี สถาบันราชานุกูลวารสารราชานุกูล. 2552;3:23-30.

9. นพวรรณ ศรีวงศ์พานิช, พญ โจรนัมหามงคล. ภาวะปัญญาอ่อน/ภาวะบกพร่องทางสติปัญญา. ใน : ตำรา

พัฒนาการและพฤติกรรมเด็กสำหรับเวชปฏิบัติทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: ปิยอนด์ เอ็นเทอร์ ไพร์ซ์จำกัด; 2554. หน้า 299-323.

10. ฉัชพร ศุภสมุทร,สุจิตรา สุขเกษม,ปัทมา พนมวันณ อยุธยา และรุจิรัตน์ จันทน์เนตร.การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ.เข้าถึงได้ http://rajanukul.go.th/main/_admin/images/downloadgroup/D0000071.pdf. . [9 พฤษภาคม 2557]

11. ปภาดา ชีโนภาย. “ทำความเข้าใจ : ทำไมเด็กถึงชอบแต่งตัว” วารสารสตรีและครอบครัว. 1 ตุลาคม 2554 –

มีนาคม 2555;9:27-28.

12. ศิพชญ์ นิลไพรัช.การศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายไม่เหมาะสมของวัยรุ่นตอนปลายในกรุงเทพมหานคร. [วิทยานิพนธ์ มหาบัณฑิต]. กรุงเทพฯ : 2553.